

1866–1872
(TARTU)

EESTI LAUL

Eesti laul, et kõla sa
üle metsa, üle maa!
Tungi iga südamesse,
ärata meid tegudel!
Mata maha vaimu nõtrust.
Kus on kuulda eesti keel,
eesti laul, seal kõla sa
üle metsa, üle maa!

Eesti laul, sa helise
vaenlaskõrvu valjuste!
Olgu sinu kaunid hääled
hirmutajad temale!
Mõõga kombel sisse tungi
kahjunõudja südame!
Eesti laul, sa helise
vaenlaskõrvu valjuste!

Eesti laul, oh tröösti sa
haiget hinge armuga!
Hellasti tal pane peale
oma parandavat häält!
Kus on ial elu raskus
südant haavand valusalt —
eesti laul, seal vaigista
haiget hinge armuga!

Eesti laul, truu pead sa,
truu ja hele olema!
Nagu tuul ja päike tungib
iga silma, südame,
nõnda truult su hääled kostku
kaugel' piirist piirini!
Eesti laul, nii kõla sa
üle metsa, üle maa!

ÜKSI SOENDAB

«Laske mind, oh ema, õed, minna!
Tuuled hüüdvad. Pisar, tagane! —
Ära nuta, armukene, sina —
rikkad anded saadan tagasi!»

«Jää, oh jää sa Eestimaale!
Isamaa ka kasvatab
au ja armu, palju õiget õnne —
Eesti päike üksi soendab!»

Ei ta kuulnud. Mere lained kandsid
laeva kodurannast kaugele. —
Aastad ema, õed hauda pandsid,
valged juuksed andsid neiule.
Küll tal tuleb tihti meelde
kadund aeg ja rändaja —
kas ta peaks kaugel hallis juukses
vaikset surmaund küll hingama?

Õues aga hiilgab vanas ilus
Eestimaa — ta üle päikene
vaatab, teretades kepi najal
hallid juuksed astvad lävele.

«Tee mul lahti, hellakene!
Keda veel kord näinud ma,
Eestimaa, kust kaugel õnne leida
mina nõder võtsin julgeda. —

Tere jälle, püha põhi! — Ära
neelas vara tige laineke;
haavad lõi mul võõra maade kära,
haige, vaene tulen tagasi!
Lootusõilmed puistas elu
maha! Kuis ta külmetab
hinge seal! Oh, Eesti päike, süda,
Eesti päike üksi soendab!»

JÄÄ JUMALAGA!

Jää jumalaga siis, mu elu!
Jää jumalaga, kõik mu õnn!
Kui sügavas sind meeles kandsin,
see nüüd mul alles teada on.

Sa lootuse all lähed välja,
au toob sind jälle viimati —
mis pärid sa, kui sügav valu
neid koormab, kes jäid tagasi?

Ühtainust palvet, elu, täida:
oh ärgu iial tundku ta,
kui valus on see, ainust õnne
nii lootuseta kaota!

Õues aga hiilgab vanas ilus
Eestimaa — ta üle päikene
vaatab, teretades kepi najal
hallid juuksed astvad lävele.

«Tee mul lahti, hellakene!
Keda veel kord näinud ma,
Eestimaa, kust kaugel õnne leida
mina nõder võtsin julgeda. —

Tere jälle, püha põhi! — Ära
neelas vara tige laineke;
haavad lõi mul võõra maade kära,
haige, vaene tulen tagasi!
Lootusõilmed puistas elu
maha! Kuis ta külmetab
hinge seal! Oh, Eesti päike, süda,
Eesti päike üksi soendab!»

JÄÄ JUMALAGA!

Jää jumalaga siis, mu elu!
Jää jumalaga, kõik mu õnn!
Kui sügavas sind meeles kandsin,
see n ü d mul alles teada on.

Sa lootuse all lähed välja,
au toob sind jälle viimati —
mis pärid sa, kui sügav valu
neid koormab, kes jäid tagasi?

Ühtainust palvet, elu, täida:
oh ärgu iial tundku ta,
kui valus on see, ainust õnne
nii lootuseta kaota!

Kui vähe, sõber, veel
tunned mind sa,
kui usud: naerdes hing
rõõmus mul ka!

Lill õitseb kõrre peal —
uss närib sees.
Päev naerul näeb mind —
öö silmavees.

Kust ma laulu luikama,
regivärssi riimima
hakand, küsid, armuke?
Pane, piiga, tähele!

Ammu laulud hingasid
põues, rinnus rääkisid:
tuule hoog ja laine lend
lauluks meelest muutis end.

Kõnet kõrgel kandsivad
tähed, ammu andsivad
sõlmisõna linnuksed
kõrvu kuulda, väikesed.

Siiski suu mul sõnata
seisis, huuled õnneta,
enne kui s i n d õnnis silm
näind — seal lauluks muutus ilm!

Sõnad tõusid helinaks,
kõned rinnus kõlinaks,
tuule, vee ja linnu heal
kõrvust tõusis huulte peal!

Sinu silma põhjata
sügav sini korraga
eluks tõusnud laulus, mis
seni magand südames.

TULNUD!

Nüüd õue! õue! Väljad
ja metsad lehkavad!
Kõik mäekingud haljad,
all õitsvad maasikad!
Mu süda, võidu hüüa!
Laul, taeva poole püüa
sa linnu häälega!

Sind päikse terad võitnud
ka mureoru seest,
su ümber õhud köitnud
nii kindlat sõlmekest!
Laul, üles, üles püüa,
maailmal' teadust hüüa:
taas tulnud kevade!

EESTI MULD JA EESTI SÜDA

Süda, kuis sa ruttu tõused
kuumalt rinnus tuksuma,
kui su nime suhu võtan,
püha Eesti isamaa!

Head olen näind ja paha,
mõnda jõudsin kaota,
mõnda elus jätta maha —
sind ei iial unusta!

Sinu rinnal olen hingand,
kui ma vaevalt astusin,
sinu õhku olen joonud,
kui ma rõõmust hõiskasin,
minu pisarad sa näinud,
minu mured kuulnud sa, —
Eestimaa, mu tööd, mu laulu,
sul neid tulin rääkima!

Oh ei jõua iial öelda
ma, kuis täidad südame!
Sinu põue tahan heita
ma kord viimse unele.
Ema kombel kinni kata
lapse tuksvat rinda sa:
Eesti muld ja Eesti süda —
kes neid jõuaks lahuta!

MIKS SA NUTAD?

Miks sa nutad, lillekene,
nupud sul täis pisaraid?
Kas sa rasket hingevalu,
hellake, ka tunda said?

On sul Eesti pind ka rääkind,
vaikne öö sul teada ann'd
ennemuistsest rõõmupõlvest,
kadund õnnest pajatand?

Tõsta pead, õiekene!
Koit on saanud isandaks!
Oma terad hiilgvalt saadab,
et nad nutu kuivataks!

Kui ta lõunavalgust puistab
üle õitsva Eestimaa,
oh, kuis tahame tal tänu,
õis, siis vastu õhata!

EI JÄÄNUD!

Mu haljas Eestimaa nii vägev,
mu eesti sugu kannatlik,
mu eesti öde vaga, agar,
mu eesti vend nii südamik:
oh minu püha Eesti rada,
mis laulu täis ja mälestust!
Kus Eesti priius — haljas riides
kõnd', silm täis taeva valgustust.

Mu hiilgav Eestimaa, si n d tahtsid,
sind! surmapaelu siduda?
Su elutaevalt õigusleegid
raud' röövlikätel kiskuda?
Sul surmalaulu võtsid laulda,
rist lukutas sind armutu —
ja et ei häält sul enam kuulda,
siis — lootsid — olid hingetu?

Ja päiksel läiget jäänud taevas?
Ei laul ei lõppend linnu suust?

Veel allikas meil juttu ajas, —
ja piin ei lehti puistand puust?
Küll laulis ikka kallis keeles
veel loomusema edasi —
ja tähtsamaks ta sõna veeris,
läks tähtsamaks aeg-ajuti...

Kas tunned, vend, sa muistset juttu
surnd eesti neiust kirstu sees,
kel nad niipalju valgust jätnud,
kui tarvis ehteid riisudes?
Kuid ühte ära unustanud
on targa röövli kaval meel:
et iga südaööse taga
on seda hiilgvam hommik veel!!

Ja siis, kui lõunateral kustund
su röövli latern, Eestimaa:
siis tema ahelad su ümbert
sa puhtalt võtnud kiskuda!
Siis kuulen üle ilma hüüdvat
ja taeva tõusvat tänuhealt!
Prii rahvast siis, prii põlve, õigust
siis leiad Eesti pinna pealt!!

UDUMÄE KUNINGAS

Lehtis olen orgu näinud, lilli viljas õitsevat,
laule hüüdvat, õnnekorda rõõmust rahvast
kaitsevat...

Kus on kadund õnnehääled? Lagedusel kole
käik?
Miks ei õitsituled enam murult läbi udu läik'?

Istus vana tule sõrval, ööse udune ja külm.
Leitud tütrekesta kaitstes uduisa ainus silm.
«Külmad liig sul nende tuled? Soojutada tahan
sind.
Arutumad meie ilud — tule, väike võõras lind!»

«Meie ilud arutumad —» meelitavad imedad.
Lennul päevaterad lähvad, kaduvad ööpimedad.
Kus sa viibid, linnukene? Ammu otsimas sind
hirm!
Ammu juba õitsil kustus karjalaste sütevirm!

Teised õnned! Teised õied! Puhtaks muistne
meelest läind.

Vaata ette, hellakene, — jumalikke oled näind!
Nende iluni ei külma ilma ilud ulata;
Murueide tütre lauluks jõua sõnad sulada.

Jälle koitu taeval kumab: «Läki, tütar, minek
käes!»

Murueit siis koju saatma: «Võta, laps, see
imeprees!

Kurjal' ilmal' peida õnne! Tahab süda uhata
valust — meie juures tohid hingenutust puhata.»

Külatänav kogub rahvast. Silmad imel vaatama:
tuhat kuulda küsimusi võõrast neidu saatema.

Ühel uksele hääle kisa: «Issand — laps? Kust
tuled sa?

Seitse suid sind narmel nutnud —» — emarind
ei valeta!

Tuhat kuulda küsimusi; kõne kaob kõne sees.
Vaiksel seisab, imetelles, kena neiu nende ees:
«Seitse suid? Ei kahte ööda? Ilupidu õnnedel,
kuida pidi aega jääma ajaratta kõnedel?»

Ajaratas aga veereb, veereb; päevi kihutab
kuudeks; — teravamalt ikka oda rinnus ihutab:
«Teie iluni ei külma ilma ilud ulata!
Murueide tütre lauluks jõua sõnad sulada!»

«Teised õnned, õied, ilmad! Oh, ei muistne
meelest läind!»

Vaene nutja neitsikene — jumalikke oled
näind!

Ei nüüd iial sooja saada jõua külma elu sees.
Tihti öösel ilupaika leiab mälestuse prees.

Leiab veel, kui mõrsjaehet kannab piigakene
peas;

leiab veel, kui Murueide kasvandik ju eide eas;
leiab ikka, kas küll sala luusimine kannul' löi —
unustust ei iial leia, kes kord ilulättest jõi.

Armastusel osav silma, kavalusel kare käik.
Külatänav kogub rahvast: mis sealt läbi udu
läik'?

Kohtuodad hüüdvad! Vangi mees on naise ise
ann'd!

«Libahunt ei armu leidku!» — külatark on
kuulutand.

Külatänav kogub rahvast, silmad vihal
vaatavad.

Needjad ulumised nutjat tuleriita saadavad.

«Päästa elu tunnistades!» — undamas hulk
kisaga.

«Kurjal' ilmal' peida õnne!» — väriseb suu
salaja.

Leegid hüüdvad, tuled tõusvad, taeva poole löke
lööb...

Vait! Mis vägi värisema hukatajat hulka teeb?
Valge kadund — pime pilvis — udu, rasket,
ringis maas —

vihal riida otsas seisab Udumäe kuningas.

«Jõle hulk, kes kurjaks kiusad, mis ei käsi taota:
tuima tigiduse palgaks karastust siis kaota!
Häda sulle, hiilgav oru! Langema su ilu läeb!
Tuld sa oled üles hüüdnud — nuhtluseks sul
tuli jääb!»

Pime kadund — valge vaatab — tühi seisab
riit ja must.

Udumäe isa päästnud tütre haua ahelaist,
oma iluhoonel' kannud kasvandiku elama.

Kurjal tunnil tulnud tõde kohkund kõrvu
kõlama

Lehtis olen orgu näinud, lilli viljas õitsevat,
laule hüüdvat, õnnekorda rõõmust rahvast
kaitsevat...

Kadunud on õnnelaulud! Lagedusel kole käik!
Kuskilt õitsituli enam murult läbi udu läik'!

Taevateral niiske pinda ammu kaljuks
tahkunud.

Põletades päike tõuseb, kuumalt on ta lahkunud.
Põud ja palav valitsemas, kastepiiska kuskil
maas.

Õelast orust kaugel kõnnib Udumäe kuningas.

LAULUD

Laulud pisarad on ikka,
salapiisad südamest:
olgu vägev valusundmus,
olgu hella õnnetundmus
liigutanud lättekest.

Laine langeb lahedasti,
helinast sul hea meel:
kas ta piisad paisund kaljus?
Kas neid kaitseb metsa haljus?
Millal seda küsib keel!

Voola, voola, lauluvesi!
Liigu, lahke laineke!
Ja kui sinu kerged tiivad
mõne silma lahkust viivad,
tahan jääda rahule!

KEVADE ON SALA TULNUD

Kevade on sala tulnud,
tulnud hoopis salaja:
hiilgva' toomingate ladvas
aia ääres kiigub ta!
Lahkel silmil seisab
haljal orasel,
liigub liblikate
siidisiivadel. —
Kevade, kevade
jälle tuli tagasi!

Kevade on sala tulnud
pilve põues läbi ööd:
päeva soojad sammud näitnud
temal vaikset salateed.
Sinilille silmi
tema lahti löi,
muruema laugelt
piisad ära jõi. —
Kevade, kevade
jälle tuli tagasi!

Kevade on sala tulnud!
Liigub linnu südames,
vilgub sinivõlvilt silmi,
õhkub tuuleõhu sees!
Oma hõlma võtab
taevast, merd ja maad:
kust siis sina, süda,
üksi õigeks saad?
Kevade, kevade
jälle tuli tagasi!

KAKS SELGET SILMA

Kaks selget silma mulle vaatnud
kui taeva tähed südame;
kaks selget silma põue saatnud
mul täheläiget äkiste.

Nad saladuses sõlmitanud
mu südamele sidemeid;
kaks selget silma valmistanud
mul nõiduskombel nidemeid.

Kust oleks teadnud taganeda,
ma vaene, vaga palgeilta?
Nii ninni nagu põgeneda?
Nii selget silma süüdelda?

Kuis lapse viisil langes vaade
mu varjamata südame —
ja nagu taeva tera saade
mul löönud südant lõkkele.

Et ühtepuhku mõttes suigun,
et mõistus kõik mul metsa läind,
et nagu unes ala tuigun:
kaks selget silma seda teind!

Kes vastab veel kõik seda tusku,
mis sest vast tõuseb hiljemaks? —
Kes võis kaht selget silma usku
nii kahjusaatjaks, kavalaks!?

KALJUKIRI

Meie armu kirjutasin
kindla kaljukivisse;
sa needsamad tähed panid
rannaliiva ülesse.

Mitme aja pärast jälle
nägin tutvat paika ma:
sinu sõnadest ei olnud
tähekestki seleta.

Lained olid üle vooland,
nimed maha kustutand, —
olid nime, olid armu
liiva peale istutand!

Aga täna veel ma leian
oma kirja kivi seest:
kalju igavesti kestab —
ja mu valu igavest!

Läbi ööd ma olen ootnud,
kas ei sõua selguma:
mis mult Andres eile õhtu
sala katsund küsida?
Miks ta käest mind kinni võttis?
Kubu kõrval seisma jättis?
Seda, õekesed hellad,
avitage arvata!

Olime ju ammu aega
talguliste kannul käind,
olivad kõik meitest kahest
osakese eemal' läind.
Mina sidusin; ta ihus
sirpi; miks mul sõlmed pihus —
seletage, seltsilised —
suurt ei siginemist näind?

«Annekene, kas ma aitan?»
küsis keegi äkiste:
punase ma pale pidin
kord siis tõstma kõrvale;
sammu kaugel seisis tema —
veri lõi mul värisema,
silm ei annud enam ära,
ei saand lausu sõnagi!

Kas ta katsus lahutada
kubu küljest minu kätt?
Miks ep muidu meelitades
pihuse mu pihu võtt'?
«Ütle, armas Annekene —»
Üle õue manuline
hüüdis: «Annel Andresega
salasobin. Näe, mis pett!»

Salasobin? Salasobist
hing ei ihand ühtigi —
miks nüüd siiski kõigi keskel
seisin nagu süüdlane?

Mis nad vast mu otsa vaatsid?
Andresel' siis silma saatsid?
Kihistasid, kahistasid?
Õekesed, ütelte?

«Homme!» ütles ta ja kadus
teiste sekka sirbiga.
Tõttasin küll väga virgalt
kubusid ka korjama;
aga — und ei annud silma
öö — mis, armas hing, mis ilma
tahtis ta? Ja kui ta täna
tuleb, mis — mis ütlen ma? —

KEDRATES

Lõnga ketran ma ja nutan,
lehekuu meilt mööda käib:
kus mu kullakene viibib?
Kes sest kuulutada võib?

Olen laia jõge nutnud
oma silmapisaraist:
kuulutust ei keski kannud,
toonud teadust ükski neist.

Taeva pilved, ei nad lausu
ühtigi mul ülevalt, —
tahaksin end tuulde tõsta
nagu kotkas kaljudelt!

Tahaksin sind hüüdma tulla,
nõudma üle mere, maa!
Minu hinge igatsusi
leidmine peaks tasuma!

Ei mul ole kotka tiiba —
lõng, see katkeb pooli peal...
Arm, mu arm, kes kaugel kõnnid,
arm, kas valelik su meel?

KALLIM KINGITUS

Kuulen ühte nime
kõlavat,
taeva võlvist vastu
hõiskavat!
Kuu ja tähed temast
keeravad!
Temast lilleõilmed
õhkuvad!

Temast lindude laul
pajatab!
Metsakohin temast
tunnistab!
Ehatuulel tungib
põue mul,
hüüab kullakiirest
koidikul!

Ajaratas veereb
vuhinal,

päevad päevi sundvad
tuhinal —
ikka nende keerul,
ikka sa
kuuled ühte sõna:
Eestimaa!

Ja su oma süda,
kuulata:
kuidas oskab vastu
hõisata!
Heliseb nii valjult
päev ja öö
südamest see sõna
tagasi!

Jumalatel andeid
palju on,
nende kätte pandud
rõõm ja õnn —
kallimat neil kinki
polnudki,
kui: et sugust sündsin
e e s t l a n e !

ÜÜRIKENE

Õieke, õieke,
ära nii hellasti õilmitse!
Lilleke, lilleke —
kiire on kaduma kevade!
«Kõidab kord külmade uha mind:
täna veel võidab mind luhapind! —
Üürike elu! Sind teretan ma
õilmetega!»

Lööke, lööke,
hõiskamist unustad aegsaste!
Linnuke, linnuke,
salaja sammumas sügise!
«Saagu siis seotud korra keel:
suveviis südames, hõiskan veel!
Üürike elu! Sind teretan ma
lauludega!»

Põueke, põueke,
tungi su tuksumist tagasi!
Inime, inime —
tiib pandud aastatel' õlale!
 «Magus, jah, magada mullassa:
 täna veel laske mind hõisata!
 Üürike elu: veel hoiab ta mind —
 helise, rind!»

ÕÖBIK!

Mis laululaine lahkeste —
 ööbik! ööbik! —
käib kullakeeli südame?
 Ööbik!
Vait vainud, puu ja põõsastik,
mis hõbehelin imelik?
 Ööbik! ööbik!
Tark Taara linnuke.

Kes kuningaga kevade —
 ööbik! ööbik! —
sa lootust toonud tagasi,
 ööbik!
Mis vait meil seisis, salajas,
sul keele peal nüüd liikumas.
 Ööbik! ööbik!
Tark Taara linnuke.

All õhkab väli, mets ja maa,
ööbik! ööbik! —
pilv sõuab kõrges pilvega,
ööbik!

Ja Koidu poole, häbelik,
end kummardamas Hämarik.

Ööbik! ööbik!
Tark Taara linnuke.

Üks hõiskehää! üksainuke, —
ööbik! ööbik! —

käib läbi kõige loomuse!
Ööbik!

Ja ohvrileeget süda ka
on põues pannud põlema!

Ööbik! ööbik!
Tark Taara linnuke!

VESI

Liigutades,
kiigutades
voolab vesi edasi.
Ilu vetes
kujutades
vaatvad kaldad laintesse.

Tasa üle
laine süle
lehvib lennul tuuleke:
lahked tiivad
lootust viivad
kaunis kõnes nendele.

Pea, pea!
Tea, tea:
õhk on heitlik, vaatab vagur päält. —
Oota, oota!

Vaata, vaata:
valetades matab,
sala kinni katab
tiivas hingavat ta vihahäält.

Vilistab tormihääl,
kisendab tuulekeel,
kännab lain'süle ta,
ajab vee üle ta
uluja ratastel kõikuvat teed:
taevani kihutab, —
tagasi nihutab
rahuta sülle siis
kohavad, vahuga vagutud veed!
Keevad nii kibedad
kõned neil; ägavad
valuga vintsutud lained piin'pisarail
tormide käe!
Otsa ei näe,
lõpetust kusagil — —

Langeb pikkamisi siis, heidab
tormihääl tagasi;
Tuule-ema
urisedes

ja nurisedes,
pahaselt tema,
kiunudes peidab
tütred tagasi varjule.

Tasa üle
laine süle
lehvib lennul tuuleke:
lahked tiivad
rahu viivad,
läinud lootust tagasi.
Kohaja vesi kõigub veel aega —
pikalt, rahunõudva käega
väsind vooge silitades,
unustamist igatsedes
heidab hingama.

Lehekohin, lauluhelin
uinutab sind unesse.
Tasa suud sul annab
langev päike, kannab
äratuse terad teisele.
Põõsas pajatab veel lind —
tahaks tähendada mind,

et seesama laine sa,
keda kõuel näinud ma. —
Väike laulik, kas ma usun sind? —

Vesi liigub, vesi kiigub,
tuuled tõusvad hoidmata. —
Süda rinnus! süda rinnus:
vette kerge vaadata!

SUVEÖÖSE

Vaiksed, valged hõbelained —
uju, uju, kõrge kuu!
Igatsedes ööbik hüüab,
õilmes liigub lehepuu.

Vihmakaste piiskas paindub
põõsas, muru, muld ja maa —
rohkemat on rikkust võtnud
pind veel põue imeda.

Vaga kellahelin, viibi!
Sisse hingaksin ma sind!
Ära väsi, ära väsi,
kullakeeli künnilind!

Nagu rikas suveööse
on mu süda tundmust täis:
kerge tuuleõhk seal üle
niiske nurmerohu käis.

Kerge tuuleõhu tiivad
kastet kulmult kuivatand,
usalduse mõtteid mulle,
rahu jälle rindu ann'd...

Vait maailm ja vait mu süda,
mõlemad nad magavad.
Hoia hellasti neid, uni, —
homsed mured ootavad.

Jäta süda sees mul seisma
õhturahu radades:
Isa loomus püha koda,
minu süda ohvriks sees.

KAEBA, KAEBA, KEELEKENE!

Kaeba, kaeba, keelekene, kurda, mu süda sees!
Mulda mateti õnne õilmeida, voolake, silmad,
vees!

Vaeva välja põue põhjast puistake, pisarad!
Mis mul murede kõrva muresid, lein' leina
lisavad!

Millal maru murul möllab? Kui pilve päikest
võit'!

Kuna külvati kastet õuede? Tea, kui tõusnud
koit.

Kaeba, kaeba, keelekene, kurda, mu süda sees!
Õnne usaldav uhke hingeke: õnnetus ootab
ees!

Ära hõiska, õitselindu, lumi on lennul maas!
Tormid tulevad tasandama sind, abita, hiilgav
aas!

Kas sind enne ilu ehtis? Rõõm rinnust läbi
käis?

Tuksu, süda, mu vaene süda, et tuksu nüüd,
valu täis!

Niiskel' nurmel' näitab päike, kuis ta kord ilus
kees, —
mulda mateti õnne õilmeida, voolake, silmad,
vees!

ISAMAA HIILGAVA PINNALA PAISTAB

Isamaa hiilgava pinnala paistab
kodu mul kaunike, kallike;
isamaa sinaja võlvilta vaatvad
vilkuvad koidud meil orgude.
Hoi la-la-la-la-la, hoi la-la-la-la-la,
õitse ja haljenda, eestlaste maa!

Kukulind kaunisti kõrvu meil kostab,
äratab ülesse lootuse;
helinal õhud ja hääled meil hüüdvad,
helinal sadavad südame.
Hoi la-la-la-la-la, hoi la-la-la-la-la,
õitse ja haljenda, eestlaste maa!

Valvamas isamaa vaim meie vahel,
loomuses liikumas lennula,
süda ei aina või vangissa viibi —
hõiska ja helise, õnnis suu!
Hoi la-la-la-la-la, hoi la-la-la-la-la,
õitse ja haljenda, eestlaste maa!